

כריתות ח. (המשנה) עד ט: (המשנה הראשונה)

ביאורי מושגים
 שבועת העדות - עדים שיודעים על חיוב ממוני ונשבעו לתובע שאינם יודעים - חייבים להביא קרבן עולה ויורד.
 שבועת פקדון - אדם המחזיק חפץ של הזולת ונשבע לו שאינו מחזיק אותו - חייב בקרבן אשם.

משנה

א אישה שמסופקת ב5 לידות או זיבות: מביאה קרבן ספק אחד המתיר אותה לאכול בקדשים.
ב אישה החייבת ודאי ב5 לידות או זיבות: מביאה 5 קרבנות ודאי. בקדשים היא מותרת כבר אחרי הראשון.
 כשהופקעו המחירים תיקן רשב"ג (באופן זמני?) שגם ודאית תסתפק בקרבן אחד.

הברייתא קובעת שאם האשה מסופקת גם על זיבה וגם על לידה - חייבת שניים.

ברייתא

על איזה זיבות/לידה יש להתכוון:
ר' יוחנן בן נורי: האחרון, (ואם יש קרבן ודאי יתכוון עליו)
ר' עקיבא: לא משנה.

הסבר א' למח': ריב"ן דימה את הקרבן לחטאת, ר"ע לטבילה.
הסבר ב' למח': ריב"ן חשש לפשיעה, ר"ע לא חשש.

נדחה: אם זה דומה לחטאת היו חייבים גם במקרה של ספק להביא את כל הקרבנות (כמו באשם תלוי)

פרק שני

משנה

4 מחוסרי כפרה: זב, זבה, יולדת ומצורע.
ר' אליעזר בן יעקב: גם גר נחשב מחוסר כפרה, וגם נזיר (הנזיר אסור לשתות יין, להתגלח ולהיטמא עד שיקריב את קרבנו)

מנו זב וזבה לחוד כיוון שטומאתם שונה: זבה תלויה בימים, זב תלוי בראיות, זבה נטמאת תמיד, זב לא נטמא באונס.

גם במצורע יש הבדל בין איש לאישה (איש חייב בפריעה ופרימה ואסור בתשמיש המיטה) אבל זה לעניין דיני הטומאה, זאת בעוד שהיוצרות הטומאה אצלם זהה.

דיני הגר

1. כשם שאבותינו נכנסו לברית בטבילה, מילה והרצאת דמים - כך גם גרים צריכים את שלשת הדברים הללו.
 2. 'לדורותיכם' - תמיד ניתן לקבל גרים. לכן אחרי שחרב הבית ולא ניתן להקריב קרבן. הקרבן לא מעכב.
 3. יש הסבורים שהגר צריך להפריש סכום לקרבן. רשב"י סבר שאין לעשות זאת מחשש לתקלה.
 4. הקרבן המינימלי של הגר הוא זוג ציפורים לעולה, ניתן גם להקריב בהמה לעולה או לשלמים (אבל לא מנחה).

ברייתא

האם גר תושב צריך לשמור על צביון השבת (כלפי עצמו):
ת"ק: עליו לשמור שבת ברמת חול המועד.
ר"ע: עליו לשמור שבת ברמת יו"ט.
ר' יוסי ור' שמעון: הוא אינו מחויב כלום.

ראב"א: הלכה כר"ש, (לא ברור האם הוא התייחס לר"ש של סעוף 3 בדיני גר, או לר"ש של גר תושב).

© עמיחי גורדין-ישיבת הר עציון

בס"ד

נזיר שנטמא: 'פתע פתאום' -
לרבות מזיד, שוגג ואנוס.

שבועת ביטוי: בכל המקרים
נאמר 'ונעלם' ובשבועת ביטוי
לא נאמר 'ונעלם'.

שבועת פקדון: 'תחטא' 'תחטא'
הוקשה שבועת הפיקדון
לשבועת ביטוי.

משנה

ארבעה מביאים על שוגג כמזיד:

1. הבא על שפחה חרופה.
2. נזיר שנטמא.
3. שבועת עדות.
4. שבועת הפקדון.

חמישה מביאים קרבן אחד על
הרבה עבירות:

1. הבא על שפחה חרופה.
2. נזיר שנטמא. (שלושה מקרים
נוספים יובאו במשניות הבאות)

שפחה חרופה: 'על חטאתו
אשר חטא' - ללמד שמביא
קרבן אחד על כמה עבירות,
'מחטאתו אשר חטא' - ללמד
שחייבים גם בשוגג ולא רק
במזיד.

הבא על כמה שפחות חייב
על כל שפחה ושפחה.
הפטור הוא בבא כמה
פעמים על שפחה אחת.

רבי ור' יוסי בר יהודה נחלקו בברייתא:

ממתי מתחיל הנזיר שנטמא את נזירות הטהרה:
רבי: מהיום השביעי, רבי: מהיום השמיני.

לפי רבי לא ניתן להסביר איך נזיר שנטמא הרבה מביא קרבן אחד.
לפי רבי"נ נוצר מצב שבו הנזירות התחילה - ולכן אם נטמא יש חיוב של קרבן, אבל עוד לא התחייב על קרבן -
ולכן הקרבן יכול לחול גם על הטומאה החדשה.
רק לפי רבי"י יש תרחיש שהנזיר יביא קרבן אחד על כמה טומאות.